

દાનિયેલનું પુસ્તક - ક્રમાંક પચાસ

દાનિયેલ 8ની ભવિષ્યવાણીય રહસ્યોનું ઉદ્ઘાટન: પલ્મોનીનું પ્રકટીકરણ

Jeff Pippenger

2024-01-14

દાનિયેલના આઠમા અધ્યાયમાં, દાનિયેલને બાઇબલની ભવિષ્યવાણીમાં દર્શાવાયેલા રાજ્યોનું એક દર્શન અપાય છે, અને ત્યારબાદ તે એક પ્રશ્ન અને તેના ઉત્તરરૂપે રજૂ કરાયેલ સ્વર્ગીય સંવાદ સાંભળે છે.

પછી મેં એક પવિત્રને બોલતા સાંભળ્યો; અને જે પવિત્ર બોલતો હતો, તેને બીજા એક પવિત્રે કહ્યું, “દૈનિક બલિદાન, વિનાશ લાવનાર અપરાધ, અને પવિત્રસ્થાન તથા સૈન્ય બંનેને પગ નીચે ચૂર થવા માટે સૌંપી દેવામાં આવ્યા છે—તે બાબતનું આ દર્શન કેટલા સમય સુધી રહેશે?” અને તેણે મને કહ્યું, “બે હજાર ત્રણસો દિવસ સુધી; ત્યારબાદ પવિત્રસ્થાન શુદ્ધ કરવામાં આવશે.” દાનિયેલ 8:13, 14.

પ્રથમ બાર વચનો એ દર્શનનું પ્રતિનિધિત્વ કરે છે, અને તેરમો તથા ચૌદમો વચન બીજા એક દર્શનને ઓળખાવે છે. જેમ “દૂર કરવું” તરીકે અનુવાદિત થયેલા બે ભિન્ન હિબ્રુ શબ્દો છે, અને “પવિત્રસ્થાન” તરીકે અનુવાદિત થયેલા પણ બે ભિન્ન હિબ્રુ શબ્દો છે, તેમ જ દાનિયેલના આઠમા અધ્યાયમાં “દર્શન” તરીકે અનુવાદિત થયેલા બે ભિન્ન હિબ્રુ શબ્દો પણ છે.

“દૂર કરી લેવું” તરીકે અનુવાદિત થયેલા બે શબ્દોના સંબંધમાં, એડવેન્ટિઝમના ધર્મશાસ્ત્રીઓ દલીલ કરે છે કે બંને શબ્દોને “દૂર કરવું” એવો જ અર્થ આપવો જોઈએ. “પવિત્રસ્થાન” તરીકે અનુવાદિત થયેલા બે શબ્દોના સંબંધમાં, એડવેન્ટિઝમના ધર્મશાસ્ત્રીઓ દલીલ કરે છે કે બંને શબ્દોને “દેવનું પવિત્રસ્થાન” એમ જ સમજવા જોઈએ; અને “દર્શન” તરીકે અનુવાદિત થયેલા બે શબ્દોના સંબંધમાં, એડવેન્ટિઝમના ધર્મશાસ્ત્રીઓ, એક વખત ફરીથી, આ બંને શબ્દો વચ્ચેના ભેદને ઢાંકી દે છે. આ ભેદ દાનિયેલ માટે એટલો મહત્વનો હતો કે તેણે ઇરાદાપૂર્વક બે ખૂબ જ ભિન્ન હિબ્રુ શબ્દોનો ઉપયોગ કર્યો; તેથી આપણે આ ભેદને ઓળખવો અને જાળવી રાખવો જોઈએ. તેરમી કલમમાં “દર્શન” માટે આવેલો શબ્દ હિબ્રુ શબ્દ “chazon” છે, અને તેનો અર્થ સ્વપ્ન, પ્રકટીકરણ, અથવા દૈવી વાણી—અર્થાત્ એક દર્શન—એવો થાય છે.

“દર્શન” શબ્દ દાનિયેલના આઠમા અધ્યાયમાં દસ વાર આવે છે, પરંતુ તે બે ભિન્ન હિબ્રુ શબ્દોને સૂચવે છે. “ચાઝોન,” જે તેરમી કલમમાં આવેલો છે, તે પ્રથમ કલમમાં પણ મળે છે, પછી બીજી કલમમાં બે વાર, સ્વાભાવિક રીતે તેરમી કલમમાં, અને પંદરમી, સત્તરમી તથા છવીસમી કલમોમાં એક-એક વાર આવે છે. દાનિયેલના આઠમા અધ્યાયમાં “દર્શન” શબ્દ જે દસમાંથી સાત વાર આવે છે, તે “ચાઝોન” શબ્દ છે, જેનો સીધો અર્થ “એક દર્શન” એવો થાય છે.

દાનિયેલના આઠમા અધ્યાયમાં “દર્શન” શબ્દ બીજી ત્રણ વખત આવે છે ત્યારે તે હિબ્રુ શબ્દ “mareh” છે, જેનો અર્થ દૃશ્ય, અથવા દેખાવ થાય છે. આઠમા અધ્યાયમાં હિબ્રુ શબ્દ “mareh” નો એક વખત “દર્શન” તરીકે નહીં, પરંતુ “દેખાવ” તરીકે પણ અનુવાદ થયો છે, જેથી આ શબ્દનો અર્થ વધુ સચોટ રીતે સ્પષ્ટ થાય છે. દાનિયેલે બે ભિન્ન હિબ્રુ શબ્દો શા માટે ઉપયોગમાં લીધા, જ્યારે તેમના અર્થ એટલા નજીકના છે કે અનુવાદકો તેમને એક જ શબ્દ સમાન માને? શું તેનું કોઈ મહત્વ છે?

“ઈશ્વરના વચનમાં દરેક સિદ્ધાંતનું પોતાનું સ્થાન છે, દરેક હકીકતનું પોતાનું મહત્વ છે. અને સમસ્ત રચના, તેના આયોજન અને અમલીકરણમાં, તેના કર્તાને સાક્ષી આપે છે. આવી રચનાની કલ્પના કે ઘડતર અનંત પરમેશ્વરના મન સિવાય અન્ય કોઈ મન કરી શકે નહીં.” Education, 123.

બીજા પ્રશ્ન નો ઉત્તર હા છે—અર્થાત્, દાનિયેલે આ ભેદ શા માટે કર્યો તે ખરેખર મહત્વ ધરાવે છે; તેથી, ભવિષ્યવાણીનો વિધિાર્થી પ્રથમ પ્રશ્ન ને સમજવા પ્રયત્ન કરે તે તેની જવાબદારી બને છે, કારણ કે તે પૂછે છે કે દાનિયેલે આ ભેદ શા માટે કર્યો. “પવિત્ર સ્થાન” તરીકે અનુવાદિત થયેલા શબ્દ વિષે, અને “દૂર કરી લેવો” તરીકે અનુવાદિત થયેલા શબ્દ વિષે તેણે જે ભેદ કર્યો, તેમના શાશ્વત પરિણામો છે; તો પછી “દર્શન” તરીકે અનુવાદિત થયેલા શબ્દને લઈને કોઈ ચક્રિય ઓછું મહત્વ શા માટે અપેક્ષિત? “દરેક તથ્ય” ઈશ્વરના “વચન”માં “પોતાનો પ્રભાવ” ધરાવે છે, અને ભવિષ્યવાણીના “માળખા” પર તથા જ્યારે તે “કાર્યાન્વિત” થાય ત્યારે ભવિષ્યવાણીની પરિપૂર્ણતા પર અસર કરે છે.

જ્યારે આપણે આઠમા અધ્યાયમાં આવેલા “દર્શન” શબ્દ પર વિચાર કરવાનું શરૂ કરીએ છીએ, ત્યારે દાનિયેલની સાક્ષી પર “અસર” ધરાવતી એક “હકીકત” એ છે કે દાનિયેલ આઠ, તેરમા વચનના પ્રશ્નનો ઉત્તર “બે હજાર ત્રણસો દિવસ સુધી; પછી પવિત્રસ્થાન શુદ્ધ કરવામાં આવશે” એમ કોણે આપ્યો હતો.

ચાર તથ્યો એવા છે કે જેઓ દાનિયેલ અધ્યાય આઠ પર સીધો “પ્રભાવ” ધરાવે છે, અને હું તેમને સંબોધવાનો ઇરાદો રાખું છું. તેમાંનાં એક એ છે કે ઉલાઈ નદીનું દર્શન છેલ્લાં દિવસો માટેની ભવિષ્યવાણી તરીકે ઓળખવામાં આવ્યું છે, અને તે દાનિયેલની પુસ્તકના તે “જ્ઞાન”નું પણ પ્રતીક છે, જે 1798માં “અંતના સમય”એ “મુદ્રામુક્ત” કરવામાં આવ્યું હતું.

“દેવના વચનનો ઘણો વધુ નજીકથી અભ્યાસ કરવાની જરૂર છે. વિશેષ કરીને દાનિયેલ અને પ્રકાશિત વાક્યને આપણા કાર્યના ઇતિહાસમાં અગાઉ ક્યારેય ન હોય તેવી રીતે ધ્યાન આપવું જોઈએ. અમુક વિષયોમાં, રોમન સત્તા અને પાપાશાહી વિષે, કદાચ આપણને ઓછું કહેવાનું હોય; પરંતુ દેવના આત્માની પ્રેરણાથી ભવિષ્યવક્તાઓ અને પ્રેરિતોએ જે લખ્યું છે તેની તરફ આપણે ધ્યાન દોરવું જોઈએ. પવિત્ર આત્માએ ભવિષ્યવાણી આપવામાં અને તેમાં દર્શાવાયેલ ઘટનાઓમાં બાબતોને એવી રીતે આકાર આપ્યો છે કે તે શીખવે છે કે માનવીય સાધન દૃષ્ટિની બહાર રાખવામાં આવે, ખ્રિસ્તમાં ગુમ રહે, અને સ્વર્ગના પ્રભુ દેવ તથા તેમની વ્યવસ્થાને ઉન્નત કરવામાં આવે.”

“દાનિયેલનું પુસ્તક વાંચો. તેમાં દર્શાવવામાં આવેલા રાજ્યોનો ઇતિહાસ મુદ્દે મુદ્દે સ્મરણમાં લાવો. રાજકારણીઓ, પરિષદો, શક્તિશાળી સૈન્યોને નિહાળો, અને જુઓ કે ઈશ્વરે કેવી રીતે મનુષ્યોના ગર્વને નમાવ્યો અને માનવી મહિમાને ધૂળમાં મળી દીધી. મહાન તરીકે તો માત્ર ઈશ્વર જ દર્શાવવામાં આવ્યો છે. ભવિષ્યવક્તાના દર્શનમાં તે એક શક્તિશાળી શાસકને પદચ્યૂત કરતા અને બીજા એકને સ્થાપિત કરતા દેખાય છે. તે બ્રહ્માંડના સર્વસત્તાધીશ તરીકે પ્રગટ થાય છે, પોતાનું અનંતકાળીન રાજ્ય સ્થાપિત કરવા તત્પર—પ્રાચીન દિવસોના, જીવંત ઈશ્વર, સર્વ જ્ઞાનનો સ્ત્રોત, વર્તમાનનો શાસક, ભવિષ્યનો પ્રગટ કરનાર. વાંચો અને સમજો કે વ્યર્થતા તરફ પોતાનો આત્મા ઊંચો કરતી વખતે મનુષ્ય કેટલો ગરીબ, કેટલો નબળો, કેટલો અલ્પાયુષી, કેટલો ભ્રમપ્રવણ, કેટલો દોષી છે.”

“પવિત્ર આત્મા યશાયા દ્વારા આપણું ધ્યાન મુખ્ય વિષયરૂપે દેવ તરફ—જીવંત દેવ તરફ—દોરે છે; ખ્રિસ્તમાં પ્રગટ થયેલા દેવ તરફ. ‘કારણ કે અમારે માટે એક બાળક જન્મ્યો છે, અમારે માટે એક પુત્ર આપવામાં આવ્યો છે; અને શાસન તેના ખભા પર હશે; અને તેનું નામ અદ્ભુત, પરામર્શક, પરાક્રમી દેવ, અનાદિ પિતા, શાંતિનો રાજકુમાર કહેવાશે’ [યશાયા 9:6].”

“દાનિયેલને દેવ તરફથી સીધો પ્રાપ્ત થયેલો પ્રકાશ વિશેષરૂપે આ અંતિમ દિવસો માટે આપવામાં આવ્યો હતો. ઉલાઈ અને હિંદુકેલની કિનારે, શિનારની તે મહાન નદીઓની પાસે, તેણે જે દર્શનો જોયા હતા, તેઓ હવે પૂર્ણ થવાની પ્રક્રિયામાં છે, અને આગોતરાં કહેવામાં આવેલી બધી ઘટનાઓ ટૂંક સમયમાં ઘટી ચૂકી હશે.”

“જ્યારે દાનિયેલની ભવિષ્યવાણીઓ આપવામાં આવી ત્યારે યહૂદી જાતિની પરિસ્થિતિ પર વિચાર કરો. ઇસ્રાએલી લોકો બંદીવાસમાં હતા, તેમનું મંદિર નષ્ટ થઈ ગયું હતું, અને મંદિરની સેવા સ્થગિત

કરવામાં આવી હતી. તેમનો ધર્મ બલિદાન-પ્રણાલીની વિધિઓમાં કેન્દ્રિત થયો હતો. તેમણે બાહ્ય આચારોને સર્વોપરી બનાવી દીધા હતા, જ્યારે તેમણે સત્ય ઉપાસનાનો આત્મિક ગુમાવી દીધો હતો. તેમની સેવાઓ મૂર્તિપૂજક પરંપરાઓ અને આચારોથી ભરેલી થઈ ગઈ હતી, અને બલિદાનની વિધિઓના પાલનમાં તેઓ પડછાયા પરથી તત્ત્વ સુધી જોતાં નહોતાં. તેઓ મનુષ્ય યોના પાપો માટેના સાચા અર્પણ, ખ્રિસ્તને, ઓળખી શક્યા નહોતાં. પ્રભુએ લોકોને બંદીવાસમાં લઈ જવા અને મંદિરની સેવાઓને સ્થગિત કરવા માટે કાર્ય કર્યું, જેથી બાહ્ય વિધિઓ જ તેમના ધર્મનો સર્વસ્વ બની જાય. તેમના સિદ્ધાંતો અને આચારોને મૂર્તિપૂજકતાથી શુદ્ધ કરવામાં આવવા જોઈએ. ક્રિયાત્મક વિધિ-સેવા બંધ થઈ, જેથી હૃદયની સેવા ફરી જીવંત થાય. બાહ્ય મહિમા દૂર કરવામાં આવ્યો, જેથી આત્મિક મહિમા પ્રગટ થઈ શકે.

“તેમની બંધકાઈના દેશમાં, જ્યારે લોકો પસ્તાવા સાથે પ્રભુ તરફ ફર્યા, ત્યારે તેમણે પોતાને તેમના સમક્ષ પ્રગટ કર્યા. તેમની ઉપસ્થિતિનું બાહ્ય પ્રતિનિધિત્વ તેમની પાસે નહોતું; પરંતુ ધર્મસૂર્યના તેજસ્વી કિરણો તેમના મન અને હૃદયમાં પ્રકાશિત થયા. જ્યારે તેમણે પોતાની નમ્રતા અને ક્લેશમાં ઈશ્વરને પોકારી ઊઠ્યા, ત્યારે તેમના પ્રબોધકોને દર્શનો આપવામાં આવ્યા, જેઓએ ભવિષ્યની ઘટનાઓ ઊઘાડી બતાવી—ઈશ્વરના લોકોના પીડકોનો પતન, મુક્તિકર્તાનું આગમન, અને અનંત રાજ્યની સ્થાપના.” Manuscript Releases, volume 16, 333–335.

ઉલાઈ નદીનું દર્શન અંતિમ દિવસો માટે આપવામાં આવ્યું હતું, આ “હકીકત” આગાહીનો વિધાર્થી એ દર્શનમાં પ્રતિનિધિત્વ પામેલી ઘટનાઓ વિષે શું પૂર્વકથન કરવામાં આવ્યું છે તે સમજવા પ્રયત્ન કરે, તેવી માંગણી કરે છે. ઉલાઈ નદીના દર્શન સાથે સંકળાયેલા આગાહિક “વિષયો” “પવિત્ર આત્મા” દ્વારા “આગાહી આપવામાં” પણ અને “દર્શાવવામાં આવેલી ઘટનાઓમાં” પણ “આકારિત” કરવામાં આવ્યા હતા. જ્યારે કોઈ આગાહીદ્રષ્ટા દર્શન પ્રાપ્ત કરે ત્યારે તેના સાથે શું બનતું હતું, તેમજ આગાહીદ્રષ્ટા જે આગાહિક ઘટનાઓની ઓળખ કરે છે, તે બંનેનો અભ્યાસ કરવો જોઈએ, આ જ્ઞાન સાથે કે બંને અંતિમ દિવસોમાં પૂર્ણ થનાર બાબતોનું આગાહિક પ્રતિનિધિત્વ છે. અગાઉનો અવતરણ આ વાત પર ભાર મૂકે છે કે દાનિયેલ “સાત સમય”ની બંધકાઈમાં હતો, તે આપણે ઓળખવું જોઈએ.

દાનિયેલ તેઓનું પ્રતિનિધિત્વ કરે છે, જે પ્રકાશન અગિયારના સાડા ત્રણ દિવસોના અંતે પોતાની બંધકાઈને ઓળખે છે, અને પછી પસ્તાવા સાથે પ્રભુ તરફ ફરે છે, લેવ્યવસ્થા છવીસની પ્રાર્થનાને પૂર્ણ કરે છે, મૂલ્યવાનને નિષ્કૃષ્ણ અલગ કરે છે, અને ત્યાર પછી પ્રભુ, જ્યારે તે પોતાને તેઓને પ્રગટ કરે છે, ત્યારે વિખેરાઈ ગયેલા લોકોને ભેગા કરવાની પોતાની પ્રતિજ્ઞા પૂર્ણ કરે છે. ત્યારે તેઓનું “ધ્યાનનું મુખ્ય વિષય” “ખ્રિસ્તમાં પ્રગટ થયેલા ઈશ્વર” બને છે.

ઉલાઈ નદીના દર્શનનું “વહન,” અને તે ખ્રિસ્ત દ્વારા “રચાયેલ” ભવિષ્યવાણીના સંદેશાના “બંધારણ”માં કેવી રીતે યોગદાન આપે છે, એ પ્રથમ “તથ્ય” છે જેને અમે સંક્ષિપ્તમાં વિચાર્યું છે; અને ઉદ્ધત અવતરણ એ દર્શાવે છે કે અમારો મુખ્ય વિષય દેવનો પ્રકાશન હોવો જોઈએ, જેમ કે તે “ખ્રિસ્તમાં પ્રગટ કરવામાં આવ્યો છે.” દાનિયેલના આઠમા અધ્યાયમાં, ખ્રિસ્ત તે રીતે રજૂ કરવામાં આવ્યા નથી જેમ યશાયાએ તેમને રજૂ કર્યા હતા, જ્યારે યશાયાએ ઓળખાવ્યું હતું કે ખ્રિસ્તનું “નામ અદ્ભુત, મંત્રકર્તા, શક્તિશાળી દેવ, અનંત પિતા, શાંતિના રાજકુમાર કહેવાશે.” દાનિયેલના આઠમા અધ્યાયમાં, દેવ ખ્રિસ્તમાં પાલ્મોની તરીકે પ્રગટ કરવામાં આવ્યા છે, જેના અર્થ અદ્ભુત ગણનાર, અથવા રહસ્યોના ગણનાર થાય છે.

આ “તથ્ય” એ માંગ કરે છે કે “પલ્મોની” નામના “અર્થ”ની શોધ કરવામાં આવે, તેમજ તે નામ ભવિષ્યવાણીની “રચના” અને “આકાર”માં કેવી રીતે ફાળો આપે છે તે પણ શોધવામાં આવે. દાનિયેલના આઠમા અધ્યાયમાં એક ત્રીજું “તથ્ય”, જેને ઓળખવું જોઈએ, એ છે કે તે જ અધ્યાયમાં મિલરાઇટ યળવળનો કેન્દ્રિય સિદ્ધાંત ક્રિયાત્મક સ્તંભ રજૂ કરવામાં આવ્યો છે. મિલરના સર્વોત્તમ રત્નનો ઉલ્લેખ ચૌદમા વચનમાં મળે છે, અને હવે પૂર્ણતાની પ્રક્રિયામાં રહેલા ઉલાઈ નદીના દર્શન પર એ “તથ્ય” કેવો “અર્થ”

ધરાવે છે તે સમજવાનો આપણે પ્રયત્ન કરવો જોઈએ.

મિલરના સ્વપ્નમાં, જ્યારે પેટી તેમના ઓરડાના મધ્યમાં આવેલી મેજ ઉપર મૂકવામાં આવી, ત્યારે તે સૂર્યના તેજસ્વિતાથી ઝળહળી ઊઠી હતી; પરંતુ અંતિમ દિવસોમાં એ પેટી વધુ મોટી છે અને જ્યારે તે શરૂઆતમાં મિલરની મેજ ઉપર મૂકવામાં આવી હતી ત્યારે જેટલી ઝળહળી હતી, તેનાથી દસ ગણું વધુ તેજ પ્રગટ કરે છે. ઉલાઈ નદીના દર્શન વિશે એવું શું છે, જેમાં મિલરાઈટ આંદોલનનો કેન્દ્રીય સ્તંભ સમાવેશ પામે છે, જે અંતિમ દિવસોમાં તે સિદ્ધાંતના પ્રકાશને દસ ગણો વધારે છે? અંતિમ દિવસોમાં એવું શું પ્રગટ કરવામાં આવે છે, જે 1798માં અંતના સમયકાળે પ્રગટ કરવામાં આવ્યું ન હતું? ઉલાઈ નદીના દર્શનના “ઘટનાઓ” કઈ છે, જેના વિષે સિસ્ટર વ્હાઇટ કહે છે કે “તે હવે પૂર્ણ થવાની પ્રક્રિયામાં છે?”

જો આપણે નિખાલસપણે આ પ્રથમ ત્રણ તથ્યોને એકસાથે લાવીએ (ઉલાઈનું દર્શન, પાલ્મોની તરીકે પ્રગટ થયેલો ખ્રિસ્ત, અને કેન્દ્રીય સિદ્ધાંતાત્મક સ્તંભ), તો આપણે એક સરળ પૂર્વધારણા સ્વીકારવા તૈયાર હોવા જોઈએ, જે ઉલાઈ નદીના દર્શન અંગેના આપણા અભ્યાસ પર અસર કરશે. આ સંયુક્ત તથ્યો તેઓને સૂચિત કરે છે, જેઓ જોવા ઇચ્છે છે, કે 1798માં ઉન્મુદ્રિત થયેલો સંદેશ એવો સંદેશ હતો જે “સમય પર ટાંગવામાં આવ્યો હતો.” આગાહીયુક્ત સમયની ભવિષ્યવાણીના તત્ત્વ વિના મિલરનો સંદેશ અસ્તિત્વમાં જ આવ્યો ન હોત.

આ અધ્યાય સાથે સંબંધ ધરાવતું ચોથું “તથ્ય” એ છે કે મિલરાઈટોએ ભવિષ્યવાણીના સમય પર આધારિત એક સંદેશ રજૂ કર્યો હતો. આ તથ્ય પર ભાર મૂકવા માટે, તેરમી અને ચૌદમી કલમમાં દેવ ખ્રિસ્તમાં અદ્ભુત સંખ્યાગણક (Palmoni) તરીકે પ્રગટ કરવામાં આવ્યો હતો. આ દૃષ્ટાંતનો અર્થ માત્ર એટલો જ હતો કે ચૌદમી કલમના ત્રેવીસ સો દિવસોના સમાપન તરીકે 22 ઓક્ટોબર, 1844 ની ઓળખ કરવામાં આવી હતી—એવો વિચાર કરવો એટલે Palmoni તરીકે ખ્રિસ્ત દ્વારા પ્રગટ થતાં દેવના પ્રકાશન પર ઠંડું પાણી રેડવું.

અડવેન્ટિઝમના ધર્મશાસ્ત્રીઓએ તેમની કપોળકલ્પિત કથાઓની વાનગીમાં એવો સ્વાદ ઉત્પન્ન કરવા માટે, જે તેઓએ નક્કી કર્યું છે કે ખંજવાળવાળા કાન ધરાવતા અજ્ઞાતાઓને અડવેન્ટિઝમના કેન્દ્રીય સ્તંભ સાથે સંકળાયેલા સત્યો વિશે ચિંતિત થવાથી અટકાવી રાખશે, દાનિયેલના આઠમા અધ્યાયના તેરમા પદના પ્રશ્નના મહત્ત્વને દફનાવી દેવા માટે પરિશ્રમપૂર્વક કાર્ય કર્યું છે.

“સમસ્ત અન્ય શાસ્ત્રવચનો કરતાં સર્વોપરી, જે શાસ્ત્રવચન અડવેન્ટ વિશ્વાસનો આધાર તથા કેન્દ્રીય સ્તંભ બંને હતું, તે આ જાહેરાત હતી, ‘બે હજાર ત્રણસો દિવસ સુધી; પછી પવિત્રસ્થાન શુદ્ધ કરવામાં આવશે.’ [Daniel 8:14.] પ્રભુના શીઘ્ર આગમનમાં વિશ્વાસ ધરાવતા તમામ વિશ્વાસીઓને આ શબ્દો પરિચિત હતા. હજારોના હોઠોથી આ ભવિષ્યવાણી તેમના વિશ્વાસના ઘોષવાક્ય તરીકે પુનરાવર્તિત થતી હતી. સૌને એવું લાગતું હતું કે તેમાં પૂર્વકથિત ઘટનાઓ પર તેમની અતિ તેજસ્વી અપેક્ષાઓ અને સર્વાધિક લાડકવાયી આશાઓ નિર્ભર હતી. દર્શાવવામાં આવ્યું હતું કે આ ભવિષ્યવાણીના દિવસો ઈ.સ. 1844ની શરદઋતુમાં પૂર્ણ થવાના હતા. બાકીના ખ્રિસ્તી જગતની જેમ, તે સમયે અડવેન્ટવાદીઓ માનતા હતા કે પૃથ્વી, અથવા તેનો કોઈક ભાગ, પવિત્રસ્થાન છે. તેઓ સમજતા હતા કે પવિત્રસ્થાનની શુદ્ધિ એટલે અંતિમ મહાન દિવસની અગ્નિ દ્વારા પૃથ્વીનું શુદ્ધીકરણ, અને આ ઘટના દ્વિતીય આગમન સમયે બનવાની હતી. તેથી આ નિષ્કર્ષ કાઢવામાં આવ્યો કે ખ્રિસ્ત ઈ.સ. 1844માં પૃથ્વી પર પાછા ફરશે.”

“પરંતુ નિર્ધારિત સમય વીતી ગયો હતો, અને પ્રભુ પ્રગટ થયા ન હતા. વિશ્વાસીઓ જાણતા હતા કે ઈશ્વરનું વચન નિષ્ફળ થઈ શકે નહિ; ભવિષ્યવાણીની તેમની ૮ ચાખ્ખા જાણકામીયુક્ત હોવી જોઈએ; પરંતુ ભૂલ ક્યાં હતી? ઘણા લોકોએ ઉતાવળે આ મુશ્કેલીની ગાંઠને એ રીતે કાપી નાખી કે 2300 દિવસો 1844માં પૂર્ણ થયા હતા, એ વાત જ નકારી દીધી. તેના માટે કોઈ કારણ આપી શકાય

તેમ નહોતું, સિવાય એટલું જ કે ખ્રિસ્ત તેઓએ જે સમયે તેમની અપેક્ષા રાખી હતી તે સમયે આપ્તિ નહોતી. તેઓ દલીલ કરતા હતા કે જો ભવિષ્યવાણીના દિવસો 1844માં પૂર્ણ થયા હોત, તો ખ્રિસ્ત અગિયાર વર્ષ પૂર્ણ થયા પછી પૃથ્વીની શુદ્ધિ કરીને પવિત્ર સ્થાનને શુદ્ધ કરવા માટે તૈયાર પાછા આપ્તિ થાશે; અને કારણ કે તેઓ આપ્તિ નહોતા, તેથી એ દિવસો પૂર્ણ થયા હોઈ શકે નહિ.”

“આ નિષ્કર્ષને સ્વીકારવાનો અર્થ ભવિષ્યવાણીના સમયગાળાઓની પૂર્વ ગણતરીનો ત્યાગ કરવો એવો હતો. 2300 દિવસોની શરૂઆત યરુશાલેમની પુનઃસ્થાપના અને બાંધકામ માટેના અરતક્ષત્રના આદેશના અમલમાં આવતાં, ઈ.સ.પૂર્વ 457ના શરદઋતુમાં થતી હોવાનું જાણવા મળ્યું હતું. આને પ્રારંભબિંદુ તરીકે માનતાં, દાનિયેલ 9:25-27માં તે સમયગાળાની વ્યાખ્યામાં જણાવવામાં આવેલી તમામ ઘટનાઓના પ્રયોગમાં સંપૂર્ણ સુસંગતિ હતી. ઓગણસિતેર અઠવાડિયા, એટલે કે 2300 વર્ષોમાંના પ્રથમ 483 વર્ષ, અભિષિક્ત, મશીહ સુધી પહોંચવાના હતા; અને ઈ.સ. 27માં પવિત્ર આત્મા દ્વારા ખ્રિસ્તનો બાપ્તિસ્મા અને અભિષેક એ નિર્દેશનને ચોક્કસપણે પૂર્ણ કરતા હતા. સિતેરમા અઠવાડિયાના મધ્યમાં મશીહને કાપી નાખવામાં આવવાનો હતો. તેમના બાપ્તિસ્મા પછી સાડા ત્રણ વર્ષમાં, ઈ.સ. 31ના વસંતઋતુમાં, ખ્રિસ્તને ક્રૂસ પર ચઢાવવામાં આવ્યા. સિતેર અઠવાડિયા, અથવા 490 વર્ષ, વિશેષરૂપે યહૂદીઓ સંબંધિત હતા. આ સમયગાળાના અંતે, રાષ્ટ્ર તેમના શિષ્યો પર સતાવણી કરીને ખ્રિસ્તના તિરસ્કાર પર પોતાની મોહર મારી, અને પ્રેરિતો ઈ.સ. 34માં અન્યજાતિઓ તરફ વળ્યા. આ રીતે 2300 વર્ષોમાંના પ્રથમ 490 વર્ષ પૂર્ણ થયા પછી, 1810 વર્ષ બાકી રહેવાના હતા. ઈ.સ. 34થી ગણતાં, 1810 વર્ષ 1844 સુધી પહોંચે છે. દૂતે કહ્યું, ‘પછી પવિત્રસ્થાન શુદ્ધ કરવામાં આવશે.’ ભવિષ્યવાણીના અગાઉના બધાં નિર્દેશો નિર્ધારિત સમયે નિઃસંદેહ પૂર્ણ થયા હતા. આ ગણતરી અનુસાર, બધું જ સ્પષ્ટ અને સુસંગત હતું, સિવાય કે 1844માં પવિત્રસ્થાનના શુદ્ધિકરણને અનુરૂપ એવી કોઈ ઘટના ઘટી હોવાનું દેખાતું ન હતું. તે સમયે દિવસો પૂર્ણ થયા હતા એ વાતનો ઇનકાર કરવાનો અર્થ સમગ્ર પ્રશ્નને ગૂંચવણમાં નાખવો અને ભવિષ્યવાણીની નિર્વિવાદ પરિપૂર્ણતાઓ દ્વારા સ્થાપિત થયેલી સ્થિતિઓનો ત્યાગ કરવો એવો થતો હતો.”

“પરંતુ દેવે મહાન એક્ઝેન્ટ ચળવળમાં પોતાના લોકોને માર્ગદર્શન આપ્યું હતું; તેની શક્તિ અને મહિમા આ કાર્ય સાથે રહ્યા હતા, અને તે તેને અંધકાર અને નિરાશામાં સમાપ્ત થવા દેવાનો નહોતો, જેથી તેની નિંદા ખોટા અને ઉન્માદી ઉત્તેજન તરીકે થાય. તે પોતાના વચનને શંકા અને અનિશ્ચિતતામાં મુકાયેલું છોડી દેવાનો નહોતો. જોકે ઘણાઓએ ભવિષ્યવાણીના સમયખંડોની પોતાની અગાઉની ગણતરીનો ત્યાગ કર્યો અને તેના આધારે રચાયેલી આ ચળવળની સચોટતાને નકારી, તો પણ અન્ય ઘણા એવા હતા કે જેઓ પવિત્રશાસ્ત્રો અને દેવના આત્માની સાક્ષી દ્વારા સમર્થિત વિશ્વાસ અને અનુભૂતિના મુદ્દાઓનો ત્યાગ કરવા તૈયાર નહોતા. તેઓ માનતા હતા કે ભવિષ્યવાણીઓના પોતાના અભ્યાસમાં તેમણે અર્થઘટનના યોગ્ય સિદ્ધાંતો સ્વીકાર્યા હતા, અને પહેલેથી પ્રાપ્ત કરેલા સત્યોને દૃઢતાથી પકડી રાખવું તથા બાઈબલના સંશોધનનો એ જ માર્ગ ચાલુ રાખવો એ તેમનું કર્તવ્ય હતું. તેમણે ગાઢ પ્રાર્થનાથી પોતાની સ્થિતિનું પુનર્લોકન કર્યું, અને પોતાની ભૂલ શોધવા માટે પવિત્રશાસ્ત્રોનો અભ્યાસ કર્યો. કારણ કે તેઓ ભવિષ્યવાણીના સમયખંડોની પોતાની ગણતરીમાં કોઈ ભૂલ જોઈ શકતા નહોતા, તેથી તેઓને પવિત્રસ્થાનના વિષયને વધુ નજીકથી તપાસવા માટે દોરી જવામાં આવ્યા.” The Great Controversy, 409, 410.

સિસ્ટર 22૮ હાઇટે, એ જ અનુર છેદમાં જ્યારે i ઉલાઈ નદીનું દર્શન ઓળખવામાં આવે છે, અમને જાણ કરેલી છે કે ત્યાં “દેવના વચનના ઘણાં વધારે નજીકથી અભ્યાસ કરવાની જરૂર છે.” ધર્મશાસ્ત્રીઓ The Great Controversy માંના અગાઉના અનુર છેદમાં આવેલ “ભવિષ્યવાણીય સમયગાળાઓ” વિષયને એ રીતે રજૂ કરશે, જાણે સિસ્ટર 22૮ હાઇટે પોતાની ટિપ્પણીને મર્યાદિત કરી રહી હોય એવા “ભવિષ્યવાણીય સમયગાળાઓ” પર, જે તેવી પાંચ ભવિષ્યવાણીઓ છે કે જે બે હજાર ત્રણસો વર્ષની ભવિષ્યવાણીની અંદર પ્રતિનિધિત્વ પામે છે. કારણ કે, તેમનો દાવો છે, તેમાંથી ચાર ભવિષ્યવાણીઓને તે અનુર છેદમાં વિશેષરૂપે સંબોધવામાં આવી છે. પરંતુ આ વિષયનો “ઘણો વધારે નજીકથી અભ્યાસ” દર્શાવે છે કે બહુવચનમાં

આવેલ “ભવિષ્યવાણીય સમયગાળાઓ” શબ્દ દસમૂહ, સિસ્ ૮૨૮ હાઇટના લેખોમાં, વધુ સચોટ રીતે એ બે ભવિષ્યવાણીઓને સૂચવે છે જે ૨૨ ઓક્ટોબર, ૧૮૪૪ ના દિવસે પૂર્ણ થવાની હતી.

ગેબ્રિએલે દાનિયેલને ઓળખાવેલાં પાંચ ચોક્કસ સમય-ભવિષ્યવાણીઓ છે, જે બે હજાર ત્રણસો વર્ષોના સમયગાળાનો ભાગ છે. પ્રથમમાં ઓગણપચાસ વર્ષોની ઓળખ થાય છે, જ્યારે “ગલીઓ અને ભીંતો સંકટભર્યા સમયમાં બાંધવામાં આવશે.” બીજી, ઇ.સ.પૂ. ૪૫૭ના આરંભબિંદુથી ચારસો ત્રાસી વર્ષ પછી ખ્રિસ્તના બાપ્તિસ્માની હતી. ત્રીજી તેમની ક્રૂસવેધની હતી; ચોથીમાં તે સમયની ઓળખ થાય છે જ્યારે યહૂદી જાતિ માટે વિશેષપણે અલગ રાખવામાં આવેલા ચારસો નેવું વર્ષોના અંતે સુવાર્તા અન્યજાતિઓ સુધી જશે; અને પાંચમી, તથા માત્ર પાંચમી જ, સમય-ભવિષ્યવાણીનો અંત ૨૨ ઓક્ટોબર, ૧૮૪૪ના દિવસે આવ્યો. અગાઉની ચાર સમય-ભવિષ્યવાણીઓનો અંત ૧૮૪૪થી ઘણો પહેલાં થઈ ગયો હતો. તેથી, સિસ્ટર વ્હાઇટ જ્યારે બહુવચનમાં “ભવિષ્યવાણીય સમયગાળા” એવો પ્રયોગ કરે છે, જેનો અંત ૧૮૪૪માં થવાનો હતો, ત્યારે તેઓ વાસ્તવમાં શું અર્થ કરે છે?

મિલરાઇટોના પ્રથમ નિરાશાનો ઉલ્લેખ કરતાં, તે તે પ્રશ્નનો ઉત્તર નિર્દેશિત કરે છે:

“મેં જોયું કે દેવના લોકો આનંદભરી અપેક્ષામાં હતા, પોતાના પ્રભુની રાહ જોતાં હતા. પરંતુ દેવે તેમને કસોટી કરવા ઠરાવ્યું હતું. ભવિષ્યવાણીના સમયગાળાઓની ગણતરીમાં થયેલી એક ભૂલ પર તેમના હાથે આવરણ મૂકી દીધું. જે લોકો પોતાના પ્રભુની રાહ જોતાં હતા તેઓ આ ભૂલ જાણી શક્યા નહીં, અને સમયનો વિરોધ કરનારાં સર્વાધિક પંડિત પુરુષો પણ તેને જોઈ શક્યા નહીં. દેવે ઠરાવ્યું હતું કે તેમના લોકો નિરાશાનો સામનો કરે. સમય વીતી ગયો, અને જેમણે પોતાના તારણહાર માટે આનંદભરી અપેક્ષા સાથે રાહ જોઈ હતી તેઓ દુઃખી અને નિરોત્સાહી બન્યા, જ્યારે જેમણે ઇસુના પ્રગટ થવાને પ્રેમ કર્યો ન હતો, પરંતુ ભયવશ સંદેશાને સ્વીકાર્યો હતો, તેઓ આથી પ્રસન્ન થયા કે અપેક્ષિત સમયે તેઓ આવ્યા નહીં. તેમની ધાર્મિક ઘોષણાએ હૃદયને સ્પર્શ્યું ન હતું અને જીવનને શુદ્ધ કર્યું ન હતું. સમય વીતી જવાનું એવું સુચિત રીતે નિર્ધારિત હતું કે એવા હૃદયો પ્રગટ થઈ જાય. તેઓ જ સૌપ્રથમ ફરી વળ્યા અને તે શોકગ્રસ્ત, નિરાશ થયેલાઓની હાંસી ઉડાવી, જેઓ ખરેખર પોતાના તારણહારના પ્રગટ થવાને પ્રેમ કરતા હતા. મેં જોયું કે પોતાના લોકોને કસોટી કરવા અને તેમને એવી તપાસકર્તા પરીક્ષા આપવા, જેથી પરીક્ષાની ઘડીએ કોણ સંકોચશે અને પાછું વળી જશે તે જાણી શકાય, તેમાં દેવનું જ્ઞાન હતું.”

“ઈસુ અને સર્વ સ્વર્ગીય સૈન્યે તેઓ તરફ સહાનુભૂતિ અને પ્રેમથી નજર કરી, જેઓએ મધુર અપેક્ષાથી તેમના આત્માને પ્રિય એવા તેને જોવા માટે તીવ્ર લાલસા રાખી હતી. તેમના પરીક્ષાના સમયમાં તેમને ટેકો આપવા દૂતો તેમની આસપાસ મંડરાઈ રહ્યા હતા. જેઓએ સ્વર્ગીય સંદેશ સ્વીકારવાની ઉપેક્ષા કરી હતી તેઓ અંધકારમાં મૂકવામાં આવ્યા, અને તેમના વિરુદ્ધ દેવનો કોપ પ્રજ્વલિત થયો, કારણ કે તેમણે સ્વર્ગમાંથી મોકલેલું પ્રકાશ સ્વીકારવાનું ઇચ્છ્યું નહોતું. તે વિશ્વાસુ, નિરાશ થયેલા લોકો, જેઓ સમજી શકતા નહોતા કે તેમનો પ્રભુ શા માટે આવ્યા નહોતાં, તેઓ અંધકારમાં છોડવામાં આવ્યા નહોતાં. તેમને ફરીથી તેમના બાઇબલ તરફ દોરી જવામાં આવ્યા જેથી તેઓ આગાહી સમયગાળાઓની તપાસ કરે. આંકડાઓ પરથી પ્રભુનો હાથ દૂર કરવામાં આવ્યો, અને ભૂલ સમજાવવામાં આવી. તેમણે જોયું કે આગાહી સમયગાળાઓ ૧૮૪૪ સુધી પહોંચે છે, અને આગાહી સમયગાળાઓ ૧૮૪૩માં પૂર્ણ થયા હોવાનું દર્શાવવા માટે તેમણે જે સમાન પુરાવો રજૂ કર્યો હતો, તે જ સાબિત કરતો હતો કે તેઓ ૧૮૪૪માં સમાપ્ત થવાના હતા.” Early Writings, 235–237.

“પ્ર વચનાત્મ ક અવધિઓ” એ એવી “પ્ર વચનાત્મ ક અવધિઓ” હતી જે “૧૮૪૪ સુધી પહોંચતી હતી,” જ્યારે મિલરાઇટોએ આરંભમાં માન્યું હતું કે તે ૧૮૪૩ સુધી પહોંચે છે. જે “પ્ર વચનાત્મ ક અવધિઓ” ૧૮૪૪ સુધી પહોંચતી હતી, તે “ત્રણ પ્ર વચનાત્મ ક અવધિઓ” હતી, અને ત્રણેય હબક્કૂકની પાટિયાઓ પર દર્શાવવામાં આવી છે. આ ત્રણ અવધિઓમાંની એક માત્ર ૧૮૪૪ને “૨ પર્શે” છે, અને બાકી બે ૨૨ ઓક્ટોબર, ૧૮૪૪

સુધી પહોંચે છે. તેર સો પાંત્રીસ દિવસો 1844ના એકદમ પ્રથમ દિવસે સુધી પહોંચ્યા, જ્યારે મિલરાઇટોની પ્રથમ નિરાશા આવી, અને હબક્કૂક અધ્યાય બે તથા મતિ થ 25માં દસ કન્યાઓના દૃષ્ટાંત—બન્નેનો વિલંબનો સમય શરૂ થયો.

દાનિયેલના આઠમા અધ્યાયની ચૌદમી કલમમાં દર્શાવાયેલા બે હજાર ત્રણસો દિવસો ૨૨ ઓક્ટોબર, ૧૮૪૪ સુધી પહોંચ્યા, અને ચહૂદાના દક્ષિણ રાજ્ય વિરુદ્ધ ઉચ્ચારાયેલ “સાત વખત”ના બે હજાર પાંચસો વીસ વર્ષોનો પણ ત્યાં જ અંત આવ્યો. દાનિયેલ ૮ની તેરમી કલમમાં પાલ્મોની પોતાને અદ્ભુત સંખ્યાકાર તરીકે રજૂ કરે છે, અને ત્યારબાદ તેણે પ્રગટ કરેલી ભવિષ્યવાણીય “રચના” અને “આકૃતિ”માં ઓછામાં ઓછી દસ પરસ્પર સંકળાયેલી સમય-ભવિષ્યવાણીઓનો સમાવેશ થતો હતો.

આ સત્યોને આપણે આગામી લેખમાં વધુ વિચારવા શરૂ કરીશું.

“ખ્રિસ્તે દુનિયાને એવો એક પાઠ આપ્યો કે જે મન અને આત્મા પર અંકિત થવો જોઈએ. તેમણે કહ્યું, ‘આ છે અનંત જીવન, કે તેઓ તને, એકમાત્ર સચ્ચા દેવને, અને ઈસુ ખ્રિસ્તને, જેને તું મોકલ્યો છે, ઓળખે.’ પરંતુ શેતાન મનુષ્યોના મન પર કાર્ય કરે છે અને કહે છે, આ કે તે ક્રિયા કરો, અને તમે દેવો જેવા થશો. ભ્રામક તર્ક દ્વારા તેણે આદમ અને હવાને દેવના વચન પર શંકા કરવા દોર્યા, અને તેના સ્થાને એવો એક સિદ્ધાંત સ્વીકારાવવા દોર્યા જે અપરાધ અને આજ્ઞાભંગ તરફ લઈ ગયો. અને તેની કૂટતર્કતા આજે પણ એ જ કરે છે જે તેણે એદનમાં કર્યું હતું. જ્યારે ખ્રિસ્ત આપણા વિશ્વમાં આવ્યા, ત્યારે તેમણે પોતાની ચર્યના પાયા તરીકે નમ્ર માછીમારોને પસંદ કર્યા. આ શિષ્યોને તેમણે પોતાના રાજ્ય અને કાર્યની પ્રકૃતિ સમજાવવાનો પ્રયત્ન કર્યો. પરંતુ તેમની મર્યાદિત સમજણ તેમના ઉપર એક બંધનરૂપ બની. તેઓ શાસ્ત્રીઓ અને ફરિસીઓની વાતો ગ્રહણ કરતા આવ્યા હતા, અને તેથી તેઓ જે ઘણું માનતા હતા તે અસત્ય હતું. અને ખ્રિસ્ત પાસે તેમને કહેવા માટે ઘણી બાબતો હોવા છતાં, તેઓ તેમાંથી ઘણું સાંભળવા અસમર્થ હતા, જે જણાવવાની તેમની ઊંડી ઇચ્છા હતી.”

“ખ્રિસ્ત આ સમયના ધર્માચારીઓને ભૂલભર્યા ભાવોથી એટલા પરિપૂર્ણ જોવા પામે છે કે તેમના મનમાં સત્ય માટે કોઈ સ્થાન જ નથી. આપવામાં આવેલી શિક્ષા સાથે શિક્ષકો અવિશ્વાસી લેખકોના મંતવ્યો ભેળવી દે છે. આ રીતે તેમણે યુવાનોના મનમાં નિંદામણ વાવી છે. તેઓ એવા ભાવો પ્રગટ કરે છે, જે યુવાન કે વૃદ્ધ—કોઈ સમક્ષ પણ રજૂ ન કરવાં જોઈએ, અને તેઓ કયા પ્રકારનું બીજ વાવી રહ્યા છે, અથવા પરિણામરૂપે તેમને કેવો પાક લણવો પડશે, તેનો ક્યારેય વિચાર કરતા નથી.” Review and Herald, July 3, 1900.